

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 30 maj 2013*

”Polissamarbete och straffrättsligt samarbete — Rambeslut 2002/584/RIF — Artiklarna 27.4 och 28.3 c — Europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna — Specialitetsbestämmelsen — Framställan om utvidgning av europeisk arresteringsorder som motiverat ett överlämnande eller framställan om efterföljande överlämnande till en annan medlemsstat — Avgörande från rättslig myndighet i den verkställande medlemsstaten som ger samtycke — Överklagande med suspensiv verkan — Tillåtet”

I mål C-168/13 PPU,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Conseil constitutionnel (Frankrike) genom beslut av den 4 april 2013, som inkom till domstolen den 9 april 2013, i målet

Jeremy F.

mot

Premier ministre,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta (referent) samt domarna G. Arestis, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev och J. L. da Cruz Vilaça,

generaladvokat: N. Wahl,

justitiesekreterare: handläggaren V. Tourrès,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 7 maj 2013,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- F., genom C. Waquet, avocate,
- Frankrikes regering, genom E. Belliard, B. Beaupère-Manokha och G. de Bergues, samtliga i egenskap av ombud,
- Tjeckiens regering, genom M. Smolek, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: franska.

- Tysklands regering, genom J. Kemper och T. Henze, båda i egenskap av ombud,
  - Irlands regering, genom E. Regan, i egenskap av ombud,
  - Nederländernas regering, genom C. Schillemans, i egenskap av ombud,
  - Europeiska kommissionen, genom W. Bogensberger och R. Troosters, i egenskap av ombud,
- och efter att ha hört generaladvokaten,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 27.4 och 28.3 c i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, s. 1), i dess ändrade lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, s. 24) (nedan kallat rambeslutet).
- 2 Begäran har framställts i ett mål rörande en förtursfrågan om grundlagsenlighet som ställts av Cour de cassation (Frankrike) med anledning av ett överklagande som ingetts av F. av domen av den 15 januari 2013 från Chambre de l'instruction de la cour d'appel de Bordeaux (Frankrike), i vilken det gavs samtycke till en framställan om utvidgning av överlämnande som framställts av rättsliga myndigheter i Förenade kungariket avseende ett brott som begåtts före överlämnandet. Detta brott är ett annat än det som motiverade den ursprungliga europeiska arresteringsordern som utfärdades mot F. av Crown court at Maidstone (Förenade kungariket).

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

- 3 Artikel 5 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), har rubriken "Rätt till frihet och säkerhet" och föreskriver följande:

"1. Var och en har rätt till frihet och personlig säkerhet. Ingen får berövas friheten utom i följande fall och i den ordning som lagen föreskriver:

...

- f) när någon är lagligen arresterad eller på annat sätt berövad friheten för att förhindra att han obehörigen reser in i landet eller som ett led i ett förfarande som rör hans utvisning eller utlämning.

2. Var och en som arresteras skall utan dröjsmål och på ett språk som han förstår underrättas om skälen för åtgärden och om varje anklagelse mot honom.

...

4. Var och en som berövas friheten genom arrestering eller på annat sätt skall ha rätt att påfordra att domstol snabbt prövar lagligheten av frihetsberövandet och beslutar att frige honom, om frihetsberövandet inte är lagligt.

...”

- 4 Artikel 13 i Europakonventionen har rubriken ”Rätt till ett effektivt rättsmedel” och har följande lydelse:

”Var och en, vars i denna konvention angivna fri- och rättigheter kränkts, skall ha tillgång till ett effektivt rättsmedel inför en nationell myndighet och detta även om kränkningen förövats av någon under utövning av offentlig myndighet.”

Unionsrätt

- 5 Det framgår av informationen rörande förklaringarna från Republiken Frankrike och Republiken Ungern om godtagande av domstolens behörighet att meddela förhandsavgöranden om de rättsakter som avses i artikel 35 EU, offentliggjord i *Europeiska unionens officiella tidning* den 14 december 2005 (EUT L 327, s. 19), att Republiken Frankrike i enlighet med artikel 35.2 EU godtar domstolens behörighet att meddela förhandsavgörande enligt villkoren i artikel 35.3 b EU.
- 6 Enligt artikel 9 i protokoll nr 36 om övergångsbestämmelser, som utgör en bilaga till EUF-fördraget, ska rättsverkan för de akter som unionens institutioner, organ och byråer antar på grundval av EU-fördraget före ikraftträdandet av Lissabonfördraget, bestå så länge dessa akter inte upphävs, ogiltigförklaras eller ändras med tillämpning av fördragen. Enligt artikel 10.1 i samma protokoll ska de befogenheter som domstolen har enligt avdelning VI i EU-fördraget, i den lydelse som är i kraft före ikraftträdandet av Lissabonfördraget, vara oförändrade när det gäller sådana unionsakter som har antagits före ikraftträdandet av Lissabonfördraget, också när de har godkänts enligt artikel 35.2 EU.
- 7 Skäl 5, 7, 8, 10 och 12 i rambeslutet har följande lydelse:

”(5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

...

(7) Eftersom målet att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957 inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning och verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i Fördraget om Europeiska unionen och i artikel 5 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den sistnämnda artikeln går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

(8) Beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder måste kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon skall överlämnas.

...

(10) Systemet med en europeisk arresteringsorder vilar på en hög grad av förtroende mellan medlemsstaterna. Tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 i Fördraget om Europeiska unionen, vilket fastslagits av rådet med tillämpning av artikel 7.1 i fördraget, och med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.

...

(12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna [nedan kallad stadgan], särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud att vägra överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, om det finns objektiva skäl för att tro att den europeiska arresteringsordern har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.

Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om [rätt till en rättvis rättegång], föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.”

8 Artikel 1 i rambeslutet föreskriver följande:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen.”

9 Artiklarna 3, 4, 4a, 5, 8 och 9 i rambeslutet innehåller bestämmelser om skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska vägras, skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern får vägras, garantier som ska lämnas av den utfärdande staten när den berörda personen inte var personligen närvarande och i andra särskilda fall samt bestämmelser om den europeiska arresteringsorderns innehåll, form och översändande. Artikel 6 i rambeslutet fastställer vilka rättsliga myndigheter som är behöriga att utfärda och verkställa en europeisk arresteringsorder.

10 Artikel 13.1 och 13.4 i rambeslutet, under rubriken ”Samtycke till överlämnande”, föreskriver följande:

”1. Om den gripne säger sig samtycka till att överlämnas skall dennes samtycke och, i förekommande fall, uttryckliga avstående från tillämpning av specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.2 avges inför den verkställande rättsliga myndigheten, i enlighet med den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.

...

4. Samtycket skall i princip vara oåterkalleligt. Varje medlemsstat får föreskriva att samtycket och, i förekommande fall, avståndet kan vara återkalleligt i enlighet med deras nationella regler. I ett sådant fall skall den tid som förflyter mellan dagen för samtycke och dagen för återkallelse inte beaktas vid fastställande av de tidsfrister som anges i artikel 17. En medlemsstat som vill använda sig av denna

möjlighet skall underrätta generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd om detta vid antagandet av detta rambeslut och ange på vilka villkor samtycket kan återkallas samt alla ändringar av dessa villkor.”

11 Artikel 15 i rambeslutet har rubriken ”Beslut om överlämnande” och föreskriver följande:

”1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut, besluta om en person skall överlämnas.

2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3-5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17.

3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten.”

12 Artikel 17 i rambeslutet har rubriken ”Tidsfrister och beslutsregler avseende verkställighet av den europeiska arresteringsordern” och föreskriver följande:

”1. En europeisk arresteringsorder skall behandlas och verkställas med skyndsamhet.

2. I de fall då den eftersökte samtycker till överlämnandet skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom tio dagar efter det att samtycket har givits.

3. I övriga fall skall det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas inom 60 dagar efter det att den eftersökte har gripits.

4. Om den europeiska arresteringsordern i specifika fall inte kan verkställas inom de tidsfrister som anges i punkterna 2 eller 3 skall den verkställande rättsliga myndigheten omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten och ange skälen till detta. I ett sådant fall får tidsfristerna förlängas med ytterligare 30 dagar.

5. Så länge något slutgiltigt beslut om verkställande av den europeiska arresteringsordern inte har fattats av den verkställande rättsliga myndigheten skall denna säkerställa att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande av personen föreligger.

6. Varje vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder skall motiveras.

7. Om en medlemsstat i undantagsfall inte kan iaktta de tidsfrister som föreskrivs i denna artikel skall den underrätta Eurojust och ange skälen till förseningen. Dessutom skall en medlemsstat som har drabbats av upprepade förseningar med att verkställa europeiska arresteringsorder från en annan medlemsstats sida underrätta rådet så att det nationella genomförandet av detta rambeslut kan utvärderas på medlemsstatsnivå.”

13 Artikel 20.1 i rambeslutet, under rubriken ”Privilegier och immunitet”, föreskriver följande:

”Om den eftersökte har rätt till privilegier eller immunitet avseende rättsliga förfaranden eller verkställighet i den verkställande medlemsstaten skall tidsfristerna enligt artikel 17 inte börja löpa förrän om, och från och med den dag, den verkställande rättsliga myndigheten har informerats om att dessa privilegier eller denna immunitet har upphävts.

Den verkställande medlemsstaten skall se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger om den eftersökte inte längre har rätt till sådana privilegier eller sådan immunitet.”

- 14 Artikel 21 i rambeslutet har rubriken ”Samverkande internationella åtaganden” och föreskriver följande:

”Detta rambeslut skall inte påverka den verkställande medlemsstatens åtaganden om den eftersökte har utlämnats till denna medlemsstat från ett tredje land och den eftersökte är skyddad genom specialitetsbestämmelserna i den ordning enligt vilken han eller hon utlämnades. Den verkställande medlemsstaten skall vidta alla åtgärder som krävs för att utan dröjsmål begära samtycke från den stat som den eftersökte utlämnades ifrån, så att han eller hon kan överlämnas till den utfärdande medlemsstaten. Tidsfristerna enligt artikel 17 börjar inte löpa förrän från och med den dag dessa specialitetsbestämmelser upphör att gälla. I avvaktan på beslutet i den stat varifrån den eftersökte har utlämnats skall den verkställande medlemsstaten se till att de nödvändiga materiella villkoren för ett faktiskt överlämnande föreligger.”

- 15 Artikel 27 i rambeslutet har rubriken ”Möjligheter till åtal för andra brott” och föreskriver följande:

”1. Varje medlemsstat får anmäla till generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycke skall anses ha givits till åtal, dom eller frihetsberövande för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.

2. Utom i de fall som avses i punkterna 1 och 3 får en överlämnad person inte åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

3. Punkt 2 skall inte tillämpas i följande fall:

...

g) Om den verkställande rättsliga myndigheten som överlämnat den eftersökte ger sitt samtycke i enlighet med punkt 4.

4. En framställan om samtycke skall överlämnas till den verkställande rättsliga myndigheten, tillsammans med de uppgifter som anges i artikel 8.1, och åtföljas av en översättning enligt artikel 8.2. Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut. Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4. Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.

I de situationer som anges i artikel 5 måste de garantier som föreskrivs i den artikeln ges av den utfärdande staten.”

- 16 Artikel 28 i rambeslutet har rubriken ”Överlämnande eller [efterföljande] utlämning” och föreskriver följande:

”1. Varje medlemsstat får anmäla till rådets generalsekretariat att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycket till överlämnande av en person till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för ett brott som har begåtts före överlämnandet skall anses ha avgivits, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.

2. Under alla förhållanden får en person som har överlämnats till den utfärdande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder, utan samtycke av den verkställande medlemsstaten, överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som utfärdats före överlämnandet i följande fall:

...

c) Om den eftersökte inte utnyttjar specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.3 a, e, f och g.

3. Den verkställande rättsliga myndigheten skall ge sitt samtycke till överlämnande av den berörda personen till en annan medlemsstat enligt följande bestämmelser:

a) En framställan om samtycke skall överlämnas i enlighet med artikel 9 och åtföljas av de uppgifter som anges i artikel 8.1 och av en översättning enligt artikel 8.2.

b) Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut.

c) Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.

d) Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4.

I de situationer som anges i artikel 5 måste de garantier som föreskrivs i den artikeln ges av den utfärdande medlemsstaten.

...”

17 Artikel 31 i rambeslutet har rubriken ”Förhållande till andra rättsliga instrument”. Artikel 31.2 andra och tredje stycket föreskriver följande:

”Medlemsstaterna får sluta bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att rambeslutet har trätt i kraft i den mån de gör det möjligt att fördjupa eller vidga innehållet i detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för överlämnande av personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder, särskilt genom att fastställa kortare tidsfrister än de som anges i artikel 17, genom att utöka förteckningen över brott i artikel 2.2, genom att ytterligare begränsa skälen till att vägra verkställighet enligt artiklarna 3 och 4, eller genom att sänka straffröskeln i artikel 2.1 eller 2.2.

De avtal och överensstämmelser som avses i andra stycket skall inte i något fall kunna påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa.”

Fransk rätt

- 18 Artikel 695-46 i straffprocesslagen, i sin ändrade lydelse enligt lag nr 2009-526 av den 12 maj 2009 om förenkling och klargörande av rättsläget och förenkling av förfarandena (JORF av den 13 maj 2009, s. 7920), avser att införliva artiklarna 27 och 28 i rambeslutet i fransk rätt. Artikel 695-46 har följande lydelse:

”Förundersökningsavdelningen (chambre de l’instruction), vid vilken den eftersökta personen inställt sig, är behörig att pröva framställningar – från behöriga myndigheter i den utfärdande medlemsstaten – om samtycke antingen till lagföring eller till verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan säkerhetsåtgärd för andra brott än de för vilka personen överlämnats och som begåtts före överlämnandet.

Förundersökningsavdelningen är också behörig att, efter överlämnandet av den eftersökta personen, pröva framställningar – från behöriga myndigheter i den utfärdande medlemsstaten – om samtycke till överlämnande av den eftersökta personen till en annan medlemsstat för lagföring eller verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för en gärning som inträffade före överlämnandet och som inte är densamma som legat till grund för denna åtgärd.

I båda dessa fall ska också ett protokoll som återger den överlämnades uttalanden översändas av behöriga myndigheter i den utfärdande staten och lämnas till förundersökningsavdelningen. Dessa uttalanden kan i förekommande fall kompletteras av yttranden av en advokat som utsetts av den överlämnade eller, om denne inte utsett någon, som utsetts av ordföranden i advokatsamfundet.

Förundersökningsavdelningen ska fatta beslut senast 30 dagar efter det att framställningen mottagits. Beslutet får inte överklagas. Innan beslutet fattas ska avdelningen först kontrollera att framställningen även innehåller de upplysningar som anges i artikel 695-13 och, i förekommande fall, se till att det finns garantier med avseende på bestämmelserna i artikel 695-32.

Samtycke ska ges om det brott för vilket det begärs är ett av de brott som avses i artikel 695-23 och omfattas av tillämpningsområdet för artikel 695-12.

Samtycke ska vägras av de skäl som anges i artiklarna 695-22 och 695-23 och får vägras av de skäl som anges i artikel 695-24.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 19 Den 25 september 2012 utfärdade Crown court at Maidstone en europeisk arresteringsorder avseende klaganden i det nationella målet (nedan kallad Jeremy F.), som är medborgare i Förenade kungariket, i samband med att han åtalats med anledning av gärningar som begåtts i den medlemsstaten och som enligt engelsk rätt kan anses utgöra bortförande av barn, som är ett brott för vilket maxstraffet är sju års fängelse.
- 20 Jeremy F. stoppades för en identitetskontroll i Frankrike den 28 september 2012. Inför den allmänna åklagaren vid Cour d’appel de Bordeaux (nedan kallad Cour d’appel) förklarade han samma dag uttryckligen att han medgav att han överlämnades till rättsliga myndigheter i Förenade kungariket utan att för den skull avstå från specialitetsbestämmelsen. Han upprepade denna förklaring, med biträde av tolk och i närvaro av sin advokat, vid den förhandling som ägde rum vid Cour d’appel.
- 21 Genom dom av den 4 oktober 2012 beslutade förundersökningsavdelningen vid Cour d’appel att Jeremy F. skulle överlämnas till nämnda rättsliga myndigheter för det ovannämnda åtalet. Han överlämnades den 10 oktober 2012 och är sedan dess frihetsberövad i Förenade kungariket.

- 22 Den 22 oktober 2012 mottog den allmänna åklagaren vid Cour d'appel en framställan från de rättsliga myndigheterna i Förenade kungariket om att förundersökningsavdelningen vid Cour d'appel skulle lämna sitt samtycke till att Jeremy F. åtalades för gärningar som han hade begått i Förenade kungariket före överlämnandet och som kunde utgöra ett annat brott än det som han överlämnats för.
- 23 Enligt dessa myndigheter uppgav flickan, som Jeremy F. påstods ha bortfört, vid sin återkomst att hon hade haft sexuellt umgänge med honom vid flera tillfällen under perioden 1 juli–20 september 2012. Eftersom sådana gärningar enligt engelsk rätt kan anses utgöra sexuellt umgänge med barn under 16 år, vilket kan ge fängelse i upp till 14 år, beslutade dessa rättsliga myndigheter att åtala Jeremy F. för detta brott.
- 24 Framställan från de rättsliga myndigheterna i Förenade kungariket konkretiserades den 16 november 2012 genom en europeisk arresteringsorder avseende de brott som låg till grund för det nya åtalet.
- 25 Efter förhandlingen den 18 december 2012 beslutade förundersökningsavdelningen vid Cour d'appel, genom dom av den 15 januari 2013, att ge samtycke till utvidgning av överlämnandet för nya åtal mot Jeremy F. för gärningar, avseende sexuellt umgänge med ett barn under 16 år, som begåtts under ovannämnda period.
- 26 Jeremy F. överklagade domen av den 15 januari 2013 till Cour de cassation, som till Conseil constitutionnel hänsköt en förtursfråga om grundlagsförenlighet rörande artikel 695-46 i straffprocesslagen avseende bland annat principen om likabehandling vid domstol och rätten till ett effektivt rättsmedel.
- 27 Mot bakgrund härav beslutade Conseil constitutionnel att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Ska artiklarna 27 och 28 i [rambeslutet] tolkas på så sätt att de utgör hinder mot att medlemsstaterna föreskriver en möjlighet att med suspensiv verkan överklaga det beslut som fattas av den rättsliga myndighet som, senast 30 dagar efter det att framställan har mottagits, ska pröva en framställan antingen om samtycke till att en person åtalas, döms eller frihetsberövas för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före det att personen överlämnades med stöd av en europeisk arresteringsorder, än det brott för vilket personen överlämnades eller om att en person ska överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten, med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för ett brott som begåtts före överlämnandet?”

Prövning av begäran om förhandsavgörande

Förfarandet för brådskande mål

- 28 I en särskild begäran av den 4 april 2013, som inkom till domstolens kansli samma dag, har Conseil constitutionnel ansökt om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål enligt artikel 23a i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 107 i domstolens rättegångsregler.
- 29 Den hänskjutande domstolen har till stöd för denna begäran anfört att en tillämpning av förfarandet för brådskande mål motiveras av dels den frist på tre månader inom vilken Conseil constitutionnel måste avgöra den förtursfråga om grundlagsförenlighet som hänskjutits till den, dels det frihetsberövande som Jeremy F. är föremål för i det förfarande som gett upphov till förtursfrågan.

- 30 I detta hänseende påpekar domstolen för det första att begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rambeslutet, som omfattas av avdelning V – ett område med frihet, säkerhet och rättvisa – i tredje delen i EUF-fördraget. Begäran kan således handläggas inom ramen för förfarandet för brådskande mål.
- 31 För det andra konstaterar domstolen, liksom den hänskjutande domstolen har påpekat, att Jeremy F. för närvarande är frihetsberövad och att utgången i det nationella målet kan ha betydande inverkan på frihetsberövandets längd.
- 32 Under dessa omständigheter beslutade domstolen (andra avdelningen), på grundval av referentens förslag och sedan generaladvokaten hörts, den 10 april 2013 att bifalla den hänskjutande domstolens ansökan om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål.

Prövning av tolkningsfrågan

- 33 Den hänskjutande domstolen har ställt frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet ska tolkas på så sätt att de utgör hinder mot att medlemsstaterna föreskriver en möjlighet att med suspensiv verkan överklaga det beslut som fattas av den rättsliga myndighet som, senast 30 dagar efter det att framställan har mottagits, ger samtycke antingen till att en person åtalas, döms eller frihetsberövas för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före det att personen överlämnades med stöd av en europeisk arresteringsorder, än det brott för vilket personen överlämnades eller till att en person ska överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten, med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för ett brott som begåtts före överlämnandet.
- 34 Det ska inledningsvis erinras om att rambeslutet, såsom särskilt framgår av artikel 1.1 och 1.2 liksom av skälen 5 och 7, avser att ersätta den multilaterala utlämningsordningen mellan medlemsstaterna med ett system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer mellan rättsliga myndigheter för verkställighet av domar eller för lagföring, och att systemet ska grundas på principen om ömsesidigt erkännande (se dom av den 29 januari 2013 i mål C-396/11, Radu, punkt 33, och av den 26 februari 2013 i mål C-399/11, Melloni, punkt 36).
- 35 Rambeslutet syftar således, genom inrättandet av ett nytt förenklat och mer effektivt system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott, till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna (domen i de ovannämnda målen Radu, punkt 34, och Melloni, punkt 37).
- 36 Principen om ömsesidigt erkännande, som utgör en ”hörnsten” i det rättsliga samarbetet, innebär enligt artikel 1.2 i rambeslutet att medlemsstaterna i princip är skyldiga att verkställa en europeisk arresteringsorder. Medlemsstaterna är antingen skyldiga att verkställa eller får inte vägra verkställighet av en sådan order och får endast ställa villkor för verkställighet i de fall som anges i artiklarna 3–5 i rambeslutet. Enligt artikel 28.3 i rambeslutet kan ett samtycke till ett efterföljande överlämnande dessutom enbart vägras i ovannämnda fall (se dom av den 28 juni 2012 i mål C-192/12 PPU, West, punkt 55 och där angiven rättspraxis), och endast i dessa fall får medlemsstaterna vägra att ge samtycke till utvidgning av den europeiska arresteringsordern till att omfatta ett brott som begåtts före överlämnandet av den åtalade personen och som är ett annat brott än det som han överlämnats för, i enlighet med artikel 27.4 i rambeslutet.

Möjligheten att överklaga med suspensiv verkan

- 37 När det gäller möjligheten att med suspensiv verkan överklaga beslutet om verkställande av den europeiska arresteringsordern eller beslutet att ge samtycke till utvidgning av denna eller till ett efterföljande överlämnande, konstaterar domstolen att rambeslutet inte uttryckligen reglerar denna fråga.
- 38 Avsaknaden av en sådan uttrycklig reglering innebär emellertid inte att rambeslutet vare sig utgör hinder för att medlemsstaterna föreskriver en rätt till sådant överklagande eller att de åläggs att införa en sådan.
- 39 För det första möjliggör själva rambeslutet nämligen ett säkerställande av att beslut rörande en europeisk arresteringsorder omfattas av alla garantier som gäller för sådana beslut.
- 40 Sålunda erinras det i artikel 1.3 i rambeslutet uttryckligen om att rambeslutet inte påverkar skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 EU. Denna skyldighet gäller dessutom samtliga medlemsstater, däribland både den utfärdande och den verkställande medlemsstaten.
- 41 Såsom domstolen erinrat om i punkt 35 i förevarande dom syftar rambeslutet till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Såsom anges i skäl 12 i rambeslutet respekterar rambeslutet därvid de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i EU-fördraget och som återspeglas i stadgan, särskilt kapitel VI i denna, i förhållande till den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder.
- 42 I detta hänseende påpekar domstolen att rätten till ett effektivt rättsmedel enligt artikel 13 i Europakonventionen och artikel 47 i stadgan – vilken är i fråga i det nationella målet – är av särskild betydelse vid det överlämnandeförfarande som införts genom rambeslutet, precis som vid utlämningsförfaranden.
- 43 När det gäller frihetsberövanden i samband med utlämning har Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) sålunda slagit fast att artikel 5.4 i Europakonventionen utgör *lex specialis* i förhållande till de mer allmänna kraven i artikel 13 i samma konvention (se, bland annat, Europadomstolens dom av den 15 november 1996 i mål Chahal mot Förenade kungariket, Recueil des arrêts et décisions 1996-V, 126 §). I detta hänseende har Europadomstolen slagit fast att när ett beslut om frihetsberövande meddelas av en domstol efter ett domstolsförfarande ingår kontrollen enligt artikel 5.4 i konventionen i det beslutet (se Europadomstolens dom av den 5 juni 2012 i mål Khodzhambardiyev mot Ryssland, 103 § och där angiven rättspraxis) samt att den bestämmelsen inte tvingar konventionsstaterna att införa en rätt till tvåinstansprövning av frihetsberövandets laglighet och av ansökningar om utvidgning (se Europadomstolens dom av den 4 mars 2008 i mål Marturana mot Italien, 110 § och där angiven rättspraxis).
- 44 Likaledes har EU-domstolen redan – vid tolkningen av direktiv 2005/85/EG av den 1 december 2005 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus (EUT L 326, s 13, och rättelse i EUT 2006, L 236, s. 36) – slagit fast att principen om rätt till ett effektivt domstolsskydd ger den enskilde tillgång till prövning i en domstol men inte till prövning i flera instanser (dom av den 28 juli 2011 i mål C-69/10, Samba Diouf, REU 2011, s. I-7151, punkt 69).
- 45 Enligt skäl 8 i rambeslutet måste emellertid beslut om verkställighet av en europeisk arresteringsorder kontrolleras i tillräcklig omfattning, vilket innebär att en rättslig myndighet i den medlemsstat där den eftersökta personen har gripits måste fatta beslutet om huruvida han eller hon ska överlämnas. Dessutom föreskriver artikel 6 i rambeslutet att inte bara detta beslut, utan också beslutet om utfärdande, ska fattas av en rättslig myndighet. Det krävs också att det är en rättslig myndighet som

agerar när det gäller det samtycke som föreskrivs i artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet, liksom i andra skeden i överlämnandeförfarandet, såsom vid hörandet av den eftersökte, beslutet om fortsatt frihetsberövande eller om tillfällig förflyttning av den eftersökte.

- 46 Samtliga förfaranden för överlämnande mellan medlemsstaterna som föreskrivs i rambeslutet ska således, i enlighet med beslutet, ske under domstolskontroll.
- 47 Av detta följer att bestämmelserna i rambeslutet redan i sig föreskriver ett förfarande som uppfyller kraven i artikel 47 i stadgan, oberoende av de sätt som medlemsstaterna valt för tillämpningen av rambeslutet.
- 48 Även vid förundersökningsförfaranden eller förfaranden avseende verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd eller vid den straffrättsliga prövningen i sak, vilka inte omfattas av tillämpningsområdet för rambeslutet eller unionsrätten, är medlemsstaterna skyldiga att respektera de grundläggande rättigheterna såsom de följer av Europakonventionen eller nationell rätt, däribland, i förekommande fall, rätten till tvåinstansprövning för personer som en domstol funnit vara skyldiga till brott.
- 49 En sådan skyldighet stärker just den höga graden av förtroende mellan medlemsstaterna och principen om ömsesidigt erkännande på vilken systemet med en europeisk arresteringsorder vilar. En sådan skyldighet motiverar också skrivningen i skäl 10 i rambeslutet om att tillämpningen av systemet får avbrytas endast om en medlemsstat allvarligt och ihållande åsidosätter de principer som fastställs i artikel 6.1 EU, vilket fastslagits av rådet med tillämpning av artikel 7.1 EU, med de följder som avses i punkt 2 i samma artikel.
- 50 Systemet med en europeisk arresteringsorder grundar sig nämligen på principen om ömsesidigt erkännande mellan medlemsstaterna, som i sin tur grundar sig på det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna vad gäller de nationella rättsordningarnas förmåga att säkerställa ett likvärdigt och verksamt skydd för de grundläggande rättigheter som erkänns i unionsrätten och särskilt i stadgan. Detta innebär att det är i den utfärdande statens rättsordning som den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder kan använda sig av de talemöjligheter som finns för att ifrågasätta lagenligheten av det straffrättsliga förfarandet avseende lagföring, avseende verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd eller avseende det straffrättsliga förfarande som gett upphov till fängelsestraffet eller den frihetsberövande åtgärden (se, analogt, domen av den 22 december 2010 i mål C-491/10 PPU, Aguirre Zarraga, REU 2010, s. I-14247, punkterna 70 och 71).
- 51 För det andra ska det däremot konstateras att, oberoende av de garantier som uttryckligen föreskrivs i rambeslutet, avsaknaden av en reglering i rambeslutet av en eventuell rätt till överklagande med suspensiv verkan av beslut rörande en europeisk arresteringsorder inte hindrar medlemsstaterna från att införa en sådan rätt.
- 52 Rambeslutet ger nationella myndigheter ett utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller det sätt på vilket rambeslutets mål ska uppnås, bland annat när det gäller ett eventuellt införande av en rätt till överklagande med suspensiv verkan av beslut rörande en europeisk arresteringsorder. Det saknas nämligen, i detta avseende, närmare preciseringar i själva bestämmelserna i rambeslutet. Enligt artikel 34 EU gäller dessutom att de nationella myndigheterna själva får bestämma form och tillvägagångssätt för att uppnå de resultat som rambeslutet eftersträvar.
- 53 I det avseendet ska det erinras om att det anges i andra stycket i skäl 12 i rambeslutet att så länge tillämpningen av rambeslutet inte sätts ur spel, hindrar inte beslutet medlemsstaterna från att tillämpa sina konstitutionella regler om, bland annat, rätten till en rättvis rättegång.

54 När det gäller beslutet om verkställande av en europeisk arresteringsorder följer möjligheten till en rätt att överklaga underförstått, men med nödvändighet, av orden "slutgiltigt beslut", vilka återfinns i artikel 17.2, 17.3 och 17.5 i rambeslutet. Det finns inte heller något i ordalydelsen av bestämmelserna i rambeslutet som kan leda till slutsatsen att en sådan möjlighet inte föreligger när det gäller beslut från den rättsliga myndighet som fattar beslut om samtycke till utvidgning av en arresteringsorder eller ett efterföljande överlämnande till en annan medlemsstat i enlighet med artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet. För en sådan möjlighet talar också att utvidgningen eller överlämnandet kan begäras för ett allvarigare brott än det som legat till grund för det ursprungliga överlämnandet, vilket det nu aktuella nationella målet utgör ett exempel på.

55 Av detta följer att artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för att medlemsstaterna föreskriver en möjlighet att med suspensiv verkan överklaga det beslut som fattas av den rättsliga myndighet som ger samtycke antingen till att en person åtalas, döms eller frihetsberövas för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före det att personen överlämnades med stöd av en europeisk arresteringsorder, än det brott för vilket personen överlämnades eller till att en person ska överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten, med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för ett brott som begåtts före överlämnandet.

Begränsningar av möjligheten att föreskriva en rätt att överklaga med suspensiv verkan

56 I rambeslutet regleras visserligen inte den eventuella rätten till överklagande med suspensiv verkan av beslut rörande en europeisk arresteringsorder. Det framgår emellertid av rambeslutet att vissa begränsningar måste göras av medlemsstaternas handlingsutrymme på detta område.

57 Såsom det erinrats om i punkterna 34 och 35 i förevarande dom, har rambeslutet som mål att ersätta den multilaterala utlämningsordningen mellan medlemsstaterna genom inrättandet av ett förenklat och mer effektivt system för överlämnande, i syfte att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet. Såsom framgår av skäl 5 i rambeslutet var de tidigare förfarandena för utlämning komplicerade och riskerade att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införandet av ett system för överlämnande.

58 Syftet att påskynda det rättsliga samarbetet är synligt i flera delar av rambeslutet, bland annat när det gäller fristerna för antagande av beslut rörande en europeisk arresteringsorder.

59 När det gäller dessa frister ska det göras åtskillnad mellan de som föreskrivs i artikel 17 för verkställighet av en europeisk arresteringsorder och de som föreskrivs i artiklarna 27.4 och 28.3 c för samtycke till utvidgning av arresteringsordern eller ett efterföljande överlämnande. Det ska också påpekas att artikel 15.1 i rambeslutet som huvudregel föreskriver att den verkställande rättsliga myndigheten "inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut" ska besluta om en person ska överlämnas.

60 När det för det första gäller beslutet om verkställande av en europeisk arresteringsorder föreskriver artikel 17.1 i rambeslutet att en europeisk arresteringsorder ska "behandlas och verkställas med skyndsamhet". Artikel 17.2 och 17.3 fastställer frister på 10 respektive 60 dagar för att fatta det slutgiltiga beslutet om verkställande av den europeiska arresteringsordern, beroende på om den eftersökte samtycker eller inte till överlämnandet.

61 Det är endast i särskilda fall – när arresteringsordern inte kan verkställas inom dessa frister – som artikel 17.4 gör det möjligt att förlänga fristen med ytterligare 30 dagar. I sådana fall är den verkställande rättsliga myndigheten skyldig att omedelbart underrätta den utfärdande rättsliga myndigheten om detta och ange skälen till förseningen. Bortsett från dessa särskilda fall är det endast

i undantagsfall som en medlemsstat får underlåta att iakttä nämnda tidsfrister, i enlighet med artikel 17.7 i rambeslutet. I sådana fall ska medlemsstaten underrätta Eurojust och ange skälen till förseningen.

- 62 Betydelsen av de tidsfrister som fastställs i artikel 17 framgår inte endast av den artikeln, utan också av andra bestämmelser i rambeslutet, såsom artiklarna 13.4, 15.2, 20, 21 och 31.2 andra stycket.
- 63 Det är visserligen riktigt att man under lagstiftningsförfarandet avseende rambeslutet valde en annan formulering, nämligen "[bör] det slutgiltiga beslutet om verkställandet av den europeiska arresteringsordern fattas" (som nu återfinns i artikel 17 i rambeslutet), än den som fanns med i förslaget till rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder och om överlämnande mellan medlemsstaterna (KOM(2001) 522 slutlig), vilket offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 27 november 2001 (EGT C 332 E, s. 305) (nedan kallat förslaget till rambeslut), nämligen "[skall] ett avgörande [om verkställandet av den europeiska arresteringsordern] fällas". Det är icke desto mindre så att man under nämnda förfarande också lade till adjektivet "slutgiltigt" före ordet "beslut" och att den enda tidsfrist på 90 dagar som föreskrevs i förslaget till rambeslut ersattes av de olika kortare tidsfrister som angetts i punkterna 60 och 61 i förevarande dom.
- 64 Av detta följer att de tidsfrister som föreskrivs i artikel 17 i rambeslutet måste tolkas på så sätt att de kräver att det slutgiltiga beslutet om verkställande av den europeiska arresteringsordern i princip meddelas antingen inom tio dagar efter det att den eftersökta har gett sitt samtycke till överlämnande eller, i övriga fall, inom 60 dagar efter det att den eftersökta har gripits. Det är endast i specifika fall som dessa tidsfrister kan förlängas med ytterligare 30 dagar och det är endast i undantagsfall som medlemsstaterna får frågå de tidsfrister som föreskrivs i artikel 17.
- 65 En eventuell rätt enligt en medlemsstats nationella lagstiftning att med suspensiv verkan överklaga ett beslut om verkställande av en europeisk arresteringsorder får således inte under några omständigheter – med mindre än att behörig domstol beslutar att ställa en tolkningsfråga till EU-domstolen – innebära ett åsidosättande av de i föregående punkt nämnda tidsfristerna för att fatta ett slutgiltigt beslut.
- 66 När det för det andra gäller beslutet att ge samtycke till utvidgning av arresteringsordern eller ett efterföljande överlämnande enligt artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet, påpekar domstolen att dessa två bestämmelser föreskriver att beslutet "skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits".
- 67 Dessa bestämmelser, liksom den specialitetsprincip som de är avsedda att genomföra, fanns inte med i förslaget till rambeslut, och de har en annan lydelse än artikel 17 i rambeslutet. Lydelsen i dessa bestämmelser avser andra situationer med avseende på det beslut som ska fattas.
- 68 Den eftersökta personen är nämligen inte längre frihetsberövad i den medlemsstat som verkställer den europeiska arresteringsordern och har redan överlämnats till den medlemsstat som utfärdat arresteringsordern.
- 69 Vidare har den verkställande rättsliga myndigheten, som har ombetts att ge samtycke enligt artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet, redan tillgång till vissa uppgifter som gör det möjligt för den att fatta ett väl underbyggt beslut. Såsom det erinrats om i punkt 36 i förevarande dom kan nämligen samtycke endast vägras i de fall där det, när det gäller beslut som avses i artikel 17 i rambeslutet, är möjligt att vägra verkställighet av en europeisk arresteringsorder. Dessutom måste ett sådant samtycke ges när det brott för vilket utvidgning av arresteringsordern eller efterföljande överlämnande begärs i sig innebär en skyldighet till överlämnande.

- 70 De beslut som avses i artiklarna 27.4 och 28.3 c rör emellertid antingen ett annat brott än det som legat till grund för överlämnandet eller en annan medlemsstat än den som utfärdat den första europeiska arresteringsordern. Detta är skälet till att det föreskrivits en tidsfrist på 30 dagar för att ge samtycke.
- 71 Av detta följer att artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet ska tolkas på så sätt att de kräver att besluten – som fattas av den rättsliga myndighet som ger samtycke antingen till att en person åtalas, döms eller frihetsberövas för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före det att personen överlämnades med stöd av en europeisk arresteringsorder, än det brott för vilket personen överlämnades eller till att en person ska överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten, med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för ett brott som begåtts före överlämnandet – i princip ska fattas inom en tidsfrist på 30 dagar som börjar löpa när framställan mottas.
- 72 När det gäller möjligheten för medlemsstaterna att i sin interna rättsordning föreskriva en rätt att med suspensiv verkan överklaga de beslut som avses i artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet, konstaterar domstolen att dessa bestämmelser, i motsats till artikel 17 i rambeslutet, inte anger tidsfrister för att fatta det ”slutgiltiga beslutet” och att dessa bestämmelser följaktligen ska tolkas på så sätt att den tidsfrist som de anger endast avser det första beslutet och inte rör fall där beslutet överklagats med suspensiv verkan.
- 73 Det skulle dock strida mot såväl rambeslutets logik som dess mål att påskynda överlämnandeförfarandet om tidsfristerna för att fatta ett slutgiltigt beslut enligt artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet vore längre än de som föreskrivs i artikel 17 i rambeslutet.
- 74 För att säkerställa en enhetlig tolkning och tillämpning av rambeslutet anser domstolen att en eventuell rätt enligt en medlemsstats nationella lagstiftning att med suspensiv verkan överklaga beslut som avses i artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet i vilket fall som helst inte får leda till ett åsidosättande av de tidsfrister som föreskrivs i artikel 17 i rambeslutet för att fatta ett slutgiltigt beslut.
- 75 Mot bakgrund av det ovan anförda ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artiklarna 27.4 och 28.3 c i rambeslutet ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för att medlemsstaterna föreskriver en möjlighet att med suspensiv verkan överklaga det beslut som, senast 30 dagar efter det att framställan har mottagits, fattas av den rättsliga myndighet som ger samtycke antingen till att en person åtalas, döms eller frihetsberövas för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före det att personen överlämnades med stöd av en europeisk arresteringsorder, än det brott för vilket personen överlämnades eller till att en person ska överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten, med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för ett brott som begåtts före överlämnandet. Detta gäller dock under förutsättning att det slutgiltiga beslutet fattas inom de tidsfrister som anges i artikel 17 i rambeslutet.

Rättegångskostnader

- 76 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artiklarna 27.4 och 28.3 c i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess ändrade lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas på så sätt att de inte utgör hinder för att medlemsstaterna föreskriver en möjlighet att med suspensiv verkan överklaga det beslut som, senast 30 dagar efter det att framställan har mottagits, fattas av den rättsliga myndighet som ger samtycke antingen till att en person åtalas, döms eller frihetsberövas för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före det att personen överlämnades med stöd av en europeisk arresteringsorder, än det brott för vilket personen överlämnades eller till att en person ska överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten, med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för ett brott som begåtts före överlämnandet. Detta gäller dock under förutsättning att det slutgiltiga beslutet fattas inom de tidsfrister som anges i artikel 17 i rambeslutet.

Underskrifter